

Mijn Verhaal.

Het enthousiasme van “eerste uitdaagster” Katrien werkte aanstekelijk. Toen zij bij Inner Wheelclub Genk het project van “de Genks” kwam voorstellen, raakte ze een gevoelige snaar. Ik greep de kans om als oud-lerares met een oud-leerlinge te gaan samen werken en zo de overdracht van ‘waarden’ rond te maken, de kring te sluiten. Het bevestigende schouderklopje kwam nu uit de andere richting! Bedankt daarvoor.

Het was enorm boeiend te zien hoe het project bijna uit het niets groeide en langzaam gestalte kreeg. Aanvankelijk eerder kritisch ging ik er stilaan in geloven. De motivatie en de inzet van zeer diverse mensen werkte aanstekelijk. Ik zag hoe het “kleurrijke Genk”, zij het nog kleinschalig, een aanstekelijke realiteit **kan** worden.

Oppervlakkige contacten zijn er in Genk talrijk. Door het project leerde ik mensen uit andere “culturen” als gelijken beter kennen. Vooroordelen sneuvelen. Om het een beetje brutaal uit te drukken: “onder de hoofddoek zit een hoofd zoals dat van mij”. Moeders kennen dezelfde zorgen, dezelfde onzekerheden, dezelfde dromen voor hun kinderen. De gesprekken over “Onderwijs en taalkennis” maakten dat zeer concreet. Overal voelde ik me welkom.

Anderzijds draag ik uit die gesprekken een grote bekommernis mee. Het taalprobleem in de wijken blijft groeien en daarmee een groter wordende “eilandvorming”, een terugplooiën op zichzelf. Geduld zal het probleem niet oplossen. Ambities gaan verloren, frustratie groeit. De onmacht en de gelatenheid van enkele moeders (met een zeer beperkte woordenschat) ten aanzien van de toekomst van hun kinderen, was pijnlijk. De integratiediensten en het onderwijs kunnen dat probleem niet oplossen als de motivatie in de wijken niet sterker wordt. Integreren via taal en onderwijs staat op de helling. Dit is een bijzondere uitdaging!

Het mooiste wat ik mocht meemaken was de kennismaking met Wiebel Kriebel en Teresa. Daar ging mijn gevoelige snaar weer trillen bij het zien hoe moeders en kinderen samen bij de hand genomen worden en op weg gezet worden. Er is nog vertrouwen. Hopelijk wordt dat nooit beschaamd.

Kortom, meedoen met de Genks was niet altijd gemakkelijk. Ik ben blij, en ook een beetje fier, dat ik er mocht bijzijn.

Bij vrienden en kennissen spreek ik over het project en hoop zo dat het steentje dat in het wateroppervlak van Genk is gegooid, groter en groter wordende kringels maakt. (Wat een zin!)